

פרק ל"ב בספר התנ"א

הנשמה היא העקר!

כדי לאהב כל
 יהודי אנחנו
 צריכים לדעת
 ולהרגיש
 שהנשמה שלנו,
 ולא הגוף, היא
 העקר בתוכנו.

והנה על ידי קיום הדברים הנזכרים לעיל, להיות גופו
 נבזה ונמאס בעיניו, רק שמחתו תהיה שמחת הנפש
 לבדה, הרי זו דרך ישרה וקלה לבא לידי קיום מצות
 "ואהבת לרעך כמוך" לכל נפש מישראל, למגדול ועד
 קטן. כי מאחר שגופו נמאס ומתעב אצלו, והנפש והרוח
 - מי יודע גדלתו ומעלתו בשרשן ומקורן באלקים
 חיים. בשגם שכלן מתאימות ואב אחד לכלנה, ולכן
 נקראו כל ישראל אחים ממש, מצד שרש נפשם בהשם
 אחד, רק שהגופים מחלקים. ולכן העושים גופם עקר
 ונפשם טפלה, אי אפשר להיות אהבה ואחווה אמיתית
 ביניהם, אלא התלויה בדבר לבדה.

האחדות מביאה ברכה

אהבת ישראל
 היא מצוה
 עקרית, כי כל
 המצוות תלויות
 בזה שהנשמה
 היא העקר ולא
 הגוף.
 בנוסף לזה,
 אהבת ישראל
 מושכת ברכה
 לעם ישראל
 ומאפשרת
 לברכה להתקיים.

וזהו שאמר הלל הזקן על קיום מצוה זו, "זהו כל
 התורה כלה, ואידך פרושא הוא" כולי. כי יסוד ושרש
 כל התורה הוא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף
 מעלה מעלה עד עקרא ושרשא דכל עלמין, וגם
 להמשיך אור אין סוף ברוך הוא בכנסת ישראל, כמו
 שיתבאר לקמן, דהיינו במקור נשמות כל ישראל,
 למהוי אחד באחד דוקא, ולא כשיש פרוד חס ושלום
 בנשמות, דקדשא בריך הוא לא שריא באתר פגים.
 וכמו שנאמר: "ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך",
 וכמו שנתבאר במקום אחר באריכות.

להיות מתלמידי אהרן

חשוב שידע
שחובה לאהב כל
יהודי! לא משנה
מה הם מעשיו.
האהבה תמיד
הכרחית!

ומה שכתוב בגמרא שמי שרואה בחברו שחטא, מצוה לשנאתו וגם לומר לרבו שישנאהו, הינו בחברו בתורה ומצות וכבר קיים בו מצות "הוכח תוכיח את עמיתך", עם זאת בתורה ובמצות, ואף על פי כן לא שב מחטאו, כמו שכתב בספר חרדים. אבל מי שאינו חברו ואינו מקרב אצלו, הנה על זה אמר הלל הזקן: הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום וכולי, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. לומר שאף הרחוקים מתורת השם ועבודתו, ולכן נקראים בשם "בריות" בעלמא, צריך למשכן בחבלי עבותות אהבה, וכלי האי ואולי יוכל לקרבן לתורה ועבודת השם; והן לא, לא הפסיד שכר מצות אהבת רעים.

אהבה תמידית

איה נכון להתחיל
למי שנמצא
בדרך רוחנית
גבוהה, ובכל זאת
מתנהג בצורה
לא ראויה? צריך
לשנא את הרע
שבו, ולאהב את
הטוב האלקי
החבוי שנמצא
אצלו!
כדאי לרחם עליו,
וזה יעזר לאהב
אותו.

וגם המקרבים אליו והוכיחם ולא שבו מעונותיהם, שמצוה לשנאתם, מצוה לאהבם גם כן, ושתיהן הן אמת: שנאה מצד הרע שבהם, ואהבה מצד בחינת הטוב הגנוז שבהם, שהוא ניצוץ אלקות שבתוכם המחיה נפשם האלקית. וגם לעורר רחמים בלבם עליה, כי היא בבחינת גלות בתוך הרע מסטרא אחרא הגובר עליה ברשעים. והרחמנות מבטלת השנאה ומעוררת אהבה, כנודע ממה שכתוב: "ליעקב אשר פדה את אברהם". [ולא אמר דוד המלך עליו השלום "תכלית שנאה שנאתים" וגומר אלא על המינים והאפיקורסים שאין להם חלק באלהי ישראל, כדאיתא בגמרא ריש פרק ט"ז דשבת].